

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de setembre del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Que mitjançant escrit presentat en data 06-02-2018, la representació processal de l'AVV va formular demanda d'exequàtur de les Sentències dictades en data 30-05-2005 pel Jutjat de Primera Instància i Instrucció nº 2 de la Seu d'Urgell, i 07-11-2005 de l'Audiència Provincial de Lleida Secció Segona, essent part demandada el Sr. A. A. O. i part en el procés el Ministeri Fiscal.

II.- La representació processal del Sr. A.A.O. va oposar-se a la demanda d'exequàtur, mitjançant escrit de contesta de data 04-04-2018.

III.- El Ministeri Fiscal va emetre informe de data 05-04-2018 en virtut del qual no s'oposava a la demanda d'exequàtur.

La part agent va replicar en data de 27-04-2018 i la part defenent va duplicar per escrit de 22-05-2018.

IV.- Proposades i practicades les proves que les parts van sol·licitar en els seus escrits de data 11-06-2018 i 12-06-2018, les parts agent i defenent van presentar, respectivament, llurs escrits de conclusions en dates 02-07-2018 i 02-07-2018.

En data 28-06-2018 el Ministeri Fiscal va presentar escrit de conclusions pel qual manifestava que interessava que s'atorgui l'exequàtur sol·licitat per la part actora.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius en els que la part defenent s'oposa a l'atorgament de l'exequàtur de la sentència espanyola dictada, en data 30-05-2015, pel Jutjat d'Instància núm. 2 La Seu d'Urgell, confirmada per l'Audiència Provincial de Lleida, són els següents.

En primer terme, sustenta que per a determinar si la resolució es pot executar cal recórrer al dret de l'estat d'origen. D'acord amb l'article 518 LEC i l'article 50.2 de la Llei 29/2015 de cooperació jurídica internacional en matèria civil, entén que l'acció estaria caducada pel transcurs dels 5 anys. A manca de regulació legal a Andorra, el Tribunal Superior de Justícia ja ha resolt diverses vegades respecte de la caducitat de l'acció, segons el Codi 3,1,13-1, en l'Aute de 17-03-2016.

En segon terme, sosté que de conformitat amb l'article 121-20 CDCC les pretensions de qualsevol classe prescriuen als 10 anys i, segons el Codi civil –art. 1964- als cinc anys, de manera que l'acció per a exigir l'exequàtur estaria prescrita.

En tercer terme, afirma que la sentència que es vol executar ja s'està executant a la Seu d'Urgell, segons Aute de 6-02-2006, dictat pel Jutjat de primera instància i instrucció núm.2 de La Seu, que despatxa execució, i que, amb posterioritat, el 27-11-2013 es va dictar decret pel qual s'acordava l'embargament del 50% d'una finca de la part defenent. Per tant, entén que l'execució de la sentència en dos països diferents seria contrària a l'ordre públic i comporta un frau de llei.

I, en darrer terme, manifesta que existeix un retard deslleial en l'exercici d'un dret (Verwirkung o exceptio doli), atès que en el procés d'execució a Espanya no s'ha produït cap activitat processal des de fa més de quatre anys.

II.- I.- L'article 49 de la Llei transitòria de procediments judicials exigeix per l'atorgament de l'exequàtur que la resolució compleixi amb els següents requisits:

- . la competència de la jurisdicció que l'ha dictat.
- . la regularitat del procediment seguit davant dita jurisdicció.
- . l'aplicació de la llei competent segons les regles nacionals de conflicte.
- . la conformitat a l'ordre públic nacional i internacional.
- . l'absència de tot frau a la llei nacional

La part defenent introdueix per a justificar la negativa a la concessió de l'exequàtur dos extrems, que no es troben previstos com a causes impositives del reconeixement i execució d'una resolució estrangera, com són la caducitat de l'acció per a instar l'execució i la prescripció d'aquesta.

Només des d'aquesta òptica, i atès que les causes que impedeixen el reconeixement com a executiva d'una resolució estrangera són taxades, en consonància amb l'afavoriment de la cooperació jurídica internacional, ja es podria donar lloc a la desestimació d'aquests dos esculls que la defenent articula per a oposar-se a l'exequàtur. No obstant, per tal d'esgotar el raonament convé evidenciar que, fins i tot, si analitzem aquests motius tampoc aquests poden obstar a la concessió de l'exequàtur.

Així, els articles 518 LEC i l'article 50.2 Llei 29/2015, que preveuen la caducitat de l'acció executiva pel transcurs del termini de cinc anys des de la fermesa de la sentència o resolució esdevenen aplicables quan es pretén el reconeixement de resolucions judicials que siguin executables a Espanya, però no com en el cas que ens ocupa, en el que es tracta del reconeixement de l'execució d'una sentència estrangera a Andorra.

Per altra part, aquest Tribunal Superior, a diferència del que sustenta la recurrent, no ha assenyalat que el termini per a instar l'execució sigui el de tres anys, segons es preveu al Codi 3,1,13-1, com resolts l'Aute de la Sala de 17-03-2016.

En efecte, no es pot confondre el termini per a instar una demanda d'exequàtur, el qual, a manca de termini específic s'haurà de regir pel termini general de 30 anys (usatge omnes causae), amb la caducitat de la instància. Aquesta darrera institució és la que es contempla al Codi 3,1,13-1 i a l'Aute de la Sala que ha estat citat.

El que preveu la caducitat de la instància és que iniciat un procediment i, per tant, produïda la litispendència, aquesta darrera no es pot prolongar de manera indefinida. Això significa que paralitzat o suspès el procediment per les parts, la inactivitat d'aquestes durant tres anys originarà la caducitat de la instància i l'arxiu del procediment.

Però com es pot observar, res té a veure la figura de la caducitat de la instància, derivada de la inactivitat de les parts en un procés ja iniciat, amb el termini per a sol·licitar el reconeixement i execució d'una resolució estrangera a Andorra.

I des d'aquesta mateixa òrbita d'idees, resulta que tampoc es pot pretendre aplicar les normes espanyoles (art. 1964 CC) o catalanes (art. 121-20 CCCat) que preveuen la prescripció de les accions i pretensions, respectivament, en cinc i deu anys, quan la norma que s'ha d'aplicar per a determinar el termini de reconeixement d'una resolució estrangera a Andorra és andorrana, i, com s'ha vist, no concorre ni la caducitat ni la prescripció en el supòsit d'una sentència dictada al 2005.

I, encara més, s'argumenta que l'acció hauria caducat o prescrit quan el propi defenent està reconeixent que la sentència ja ha estat objecte d'execució a Espanya l'any 2006, de manera que semblaria que el que proposa és aplicar terminis d'un ordenament estranger quan es demana l'execució a Andorra, atesa la infructuositat o manca de viabilitat d'una execució ja interessada a l'estranger, per impedir el reconeixement de la resolució judicial a Andorra. I aquest extrem no pot prosperar no solament pels arguments abans exposats, sinó també per què com veurem, més endavant, cap afectació es produeix a l'ordre públic ni s'incorre en una hipòtesi de frau a la llei.

III.-Resta per analitzar si la sentència de la qual es sol·licita l'exequàtur contravé l'ordre públic nacional o internacional i l'absència de frau a la llei nacional.

Aquesta Sala entén que el concepte d'ordre públic inclou aquells principis, entre altres, de caire social, econòmic i jurídic, que informen una concreta societat en un moment determinat (vegeu STSJA 17-07-2003), la qual cosa provoca que el concepte d'ordre públic no sigui fix o immutable sinó que varia d'un Estat a un altre i, fins i tot, dins del propi Estat evolucioni al llarg del

temps. A més, el concepte d'ordre públic abasta no solament els principis substantius sinó també els processals.

La única argumentació que empra el defenent rau en considerar que executar a Andorra una sentència que ja s'està executant en un altre país, afecta l'ordre públic i comporta un frau a la llei.

Aquesta Sala no comparteix els arguments de la defenent. No existeix cap principi de caire jurídic o econòmic que impedeixi que una sentència que s'està executant en un altre país sigui també executable a Andorra, atès que la seguretat jurídica i econòmica exigeix per a fomentar el crèdit i la promoció de les transaccions econòmiques que els drets dels creditors siguin efectivament satisfets. En aquest sentit, això pot justificar que interessada l'execució en un determinat país, si aquesta esdevé infructuosa, inviable o de difícil realització, es pugui instar l'execució en un altre país, on el deutor tingui béns que siguin realitzables o que ho siguin de més fàcil realització.

Per tant, no s'enfronta a l'ordre públic portar a terme aquest reconeixement de la resolució judicial estrangera ni tampoc defrauda cap llei nacional, sinó del que es tracta, com ja hem assenyalat, és de promoure l'efectiva satisfacció dels interessos subjectius dels creditors.

La jurisprudència d'aquesta Sala (SSTSJA 18-12-1997 i 17-07-2003) ha conceput el frau a la llei com l'aplicació d'una normativa nacional estrangera per a escapar a l'aplicació d'una normativa nacional contrària. I, com es pot observar del que ja s'ha exposat, aquest no és el cas de les presents actuacions.

I, finalment, no es pot considerar que existeixi un retard deslleial en l'exercici de la demanda d'exequàtur d'una sentència dictada el 2005 i on la darrera actuació s'ha produït a Espanya el 2013, sense que, com ja hem exposat anteriorment, sigui aplicable el termini previst per la caducitat de la

instància ni els terminis d'exercici de l'acció per al reconeixement o de prescripció de l'acció que determina un ordenament estranger.

Per totes aquestes consideracions, els motius d'oposició han de ser desestimats i l'exequàtur ha de ser concedit.

IV.- L'estimació íntegra de la demanda comporta la imposició de les costes processals a la part defenent que s'ha oposat a l'exequàtur (Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMEM la demanda d'exequàtur, promoguda per la representació processal de l'AVV i declarem executòria a Andorra la sentència del Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 La Seu d'Urgell, dictada, en data 30-05-2005. Procedeix imposar a la part defenent les costes processals d'aquesta instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-